ששש...

הלילה נרדם

סורור קוטובי

ציורים - ליסה ג'מילה ברגסטי

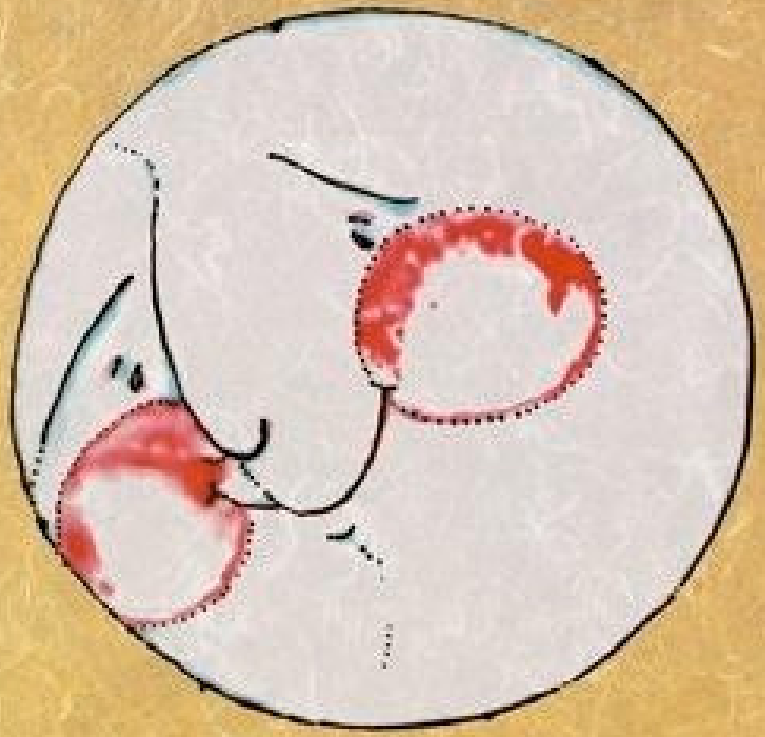

היה פעם לילה חשוך.
הוא היה מנומנם מאוד, אך לא היה לו מקום שינה. הלבנה החליטה למצוא לו מקום מתאים.

הלבנה יצאה והלכה עד שהגיעה לאגם. "כמה יפה המקום! איזו מיטה רכה! הלילה יכול לישון באגם הזה ולחלום חלומות יפים" אמרה.

הלבנה הניחה את הלילה באגם ושרה לו שיר ערש.
אבל הלילה לא יכול היה לישון. דגים קפצו על ביטנו
ולא נתנו לו להירדם.

הלבנה לקחה את הלילה
והלכה הלאה.
הם הלכו הלאה והלאה, עד
שהגיעו לעץ. אמרה הלבנה
"כמה יפה! איזה עץ נהדר!
איזו מיטה גבוהה. אניח כאן
את הלילה והוא יכול לחלום
חלומות ירוקים."

היא טיפסה על העץ
והניחה את הלילה על
ענף. הלילה כמעט ונרדם
אבל שציוץ של ציפורים
הגיע לאוזנו והפריע לו
לישון.

הלבנה התעצבה. היא חיבקה
את הלילה, ירדה מהעץ
והלכה הלאה. הם הלכו, עד
שהגיעו להר.
אמרה הלבנה "הנה מקום
בטוח! איזו מיטה מפוארת!
אניח את הלילה על ההר והוא
יחלום חלומות עצומים."
הלבנה הניחה את הלילה על
ההר. הלילה עצם את עיניו
אך לטאה קטנה באה, דגדגה
לו ברגליו ולא נתנה לו לישון.

הלבנה הצטערה. היא
חשבה "מה אוכל לעשות
עכשיו? איפה אניח את
הלילה לישון. אם לא באגם,
אם לא על העץ, אם לא
בהר, איפה יוכל לישון
בשקט?"
ואז היא שמעה קול האומר
"רק כאן! במיטה הרכה
והנוחה שלי!"
הלבנה הביטה מופתעת.

אלה היו השמיים שדיברו.
השמיים היו רחבים ומרווחים.
ממש כמו מיטה גדולה. הם
אמרו "מהרי! למה את
ממתינה?"
הלבנה עלתה מהארץ. מעלה,
מעלה היא טיפסה עד
שהגיעה לשמיים. היא הניחה
את הלילה בשמיים. שמיים
רכים, רחבים ומרווחים.

הלילה ישן בשקט ליד הלבנה
עד הבוקר.

ששש..!
אל תרעישו! הלילה ישן
בשמיים.